

Απ' το βιβλίο ποιημάτων του αιμνήστου Ελευθ. Μάινα “ Ο ερημίτης”

Η ΤΙΓΡΙΣ

Ο αδελφός Ευάγριος, εν τη ερήμω ζων
δεινός εθεωρείτο των θηρίων δαμαστής,
επιτυχών και την αγρίαν να δαμάσει τίγριν,
δια των όπλων όμως του Μεγάλου Κυνηγού.
Επί του στήθους του εκρέματο το είδωλόν Του,
δια χρυσής αλύσεως εντός του ράσου
κεκρυμμένης,
που η τίγρις πάντα εμπρός έβλεπε ν' αστράφτει,
εντρόμως,
όταν με τον Ευάγριον εθριομαχούσε.

Με άγρια λάχανα και άρτον μόνον διατρέφων
πειθήνιον κατέστησε υπηρέτην το άγριο ζών,
που εξημερωμένον εκοιμάτο στο κελί του,
κι ενίοτε ηστείζετο μαζί του, τάχα παίζων.

Στη δύναμή του όμως τη μεγάλη πεποithώς
συνήθισε και το εγκόλπιο του αγαιρούσε.
Κι υπούλως κάποτε, αμυχές του λείχουσα, το αίμα
εγεύθη και τον σπάραξε η φιληδονία - τίγρις.

* * *

ΤΟ ΒΕΛΟΣ

Ο Γέροντάς του εκοιμήθη εν Κυρίω
και ο Χαρίτων μοναχός έμεινε μόνος.
Γενναίως τον καλόν αγώνα διεξάγει
ακολουθών τις συμβουλές του μακαρίου.

Πλην αδοκίτως πάρθιον εδέχθη βέλος
εξ αδελφών, καθότι αιρετικόν
τον κοιμηθέντα καθυβρίζουν
τη θεωρία, ουχ ήττον και τη πράξει.

Εις αλλοδόξους έδιδε να πιουν νερό
και προσηυχήθη μετ' αυτών επ' ευκαιρία.
Η διδαχή του περί έρωτος Θεού
ενείχε τι το ύποπτον, πάντως θολόν.

Μοναδικοί της βασιλείας κλειδοκράτες
την πύλη τ' ουρανού του έχουν κλείσει
και δακτυλοδεικτούν τον υποτακτικόν
υπερφιάλως, προς παραδειγματισμόν.

Η ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

Χαριτωμένα κάθησε η πεταλούδα
στο σκούφο του πατέρα Νείλου του ασκητή
μ' ανάερα να πεταρίζουν τα φτερά
κατήλθε ανάλαφρη απ' το σκουφί στο στόμα.

Μόλις και σιγοτρέμανε τ' αθώα χείλη
σε κίνηση αδιαλείπτου προσευχής
πνοή ευώδης της αγίας του καρδιάς,
καθώς το άνθος που λικνίζεται στην αύρα.
Αδόλως γέλασε ο δόκιμος Εφραίμ
και αγαθά διενοήθη απ' τη χαρά του
πως ετρυγούσε η πτερόεσσα ψυχή
το μυστικό της ψυχής του γέροντά του.

Μη απορών την βλέπει όθεν να πετάει
μαντατοφόρα της χαράς στον ουρανό,
το θαύμα στους αγγέλους ν' αναγγείλει πάει
πως βλάστησε στη γη του πατραδείσου ανθός.

Η ΡΑΒΔΟΣ

Με ράβδο εδέχθηκε ο γέρον αυστηρός
τον Μελιτίωνα, ελθόντα ν' ασκητεύσει.
Ίσως μικρή μια λεπτομέρεια του προσώπου
τον απωθούσε να φανεί σ' αυτόν επιεικής.

Την ράβδον βιαίως κάρφωσε στο χώμα
να την ποτίζει διατάξας, ως ν' ανθίσει.

Μα την υπακοήν ο Κύριος ελεήσας του δοκίμου,
με θαύμα έκαμε να ξαπετάξει ανθός.

Την αποξηραμένην ιδικήν του ράβδον
ιδών μεταβληθείσαν εις ευώδη θάμνον,
θαυμάσας ο σεβάσμιος γέροντας ηπόρει:
Μη συνεργία έγινε, ως λέγουν, πονηρού.